Р Е Ш Е Н И Е
№ 43114

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова
ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8243** по описа за **2026** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс(АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания(ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. председател на Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния му представител гл. юрк. М. М. срещу решение № 1555 / 02.05.2026 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 20 състав, с което е отменено наказателно постановление № 007292/09.04.2025 г., издадено от председателя на Комисията за защита на потребителите, против „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД, представлявано С. Ю. А., за това, че във връзка със сключен от разстояние под формата на електронен документ Договор за потребителски кредит №716814/25.09.2024 г., между „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД /кредитодател/ и А. Р. /кредитополучател/, с краен срок за издължаване / погасяване на кредита до 25.09.2025 г., в размер на 5 330,70 лева, от които 5 000 лева са предоставени на кредитополучателя, а останалите „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД е заплатил от името и за сметка на кредитополучателя на трето лице – Застрахователно дружество „Евроинс Живот“ ЕАД /застраховател/ като застрахователна премия в размер на 330,70 лева и тази сума е част от главницата по предоставения на кредитополучателя кредит, като платената от името на кредитополучателя застрахователна премия не е включена при изчисляване размера на годишния процент на разходите по кредита, и кредиторът е предоставил невярна предварителна информация чрез Стандартния европейски формуляр, електронно подписан от потребителя на 25.09.2024 г за размера на ГРП и относно изискваните обезпечения, и следователно е подвел или

е възможно да е подвел потребителя за основните параметри на отпуснатия кредит и така „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД е приложило нелоялна заблуждаваща търговска практика, по смисъла на чл.68д,ал.1,пр.1 от Закона за защита на потребителите, с което на 25.09.2024 г. в [населено място] е нарушило изискванията на чл.68д,ал.1,пр.1, вр. чл.68г,ал.4, вр. чл.68в от ЗПП, поради което и на основание чл.27, чл.53,ал.1 и чл.83 от ЗАНН и чл.233,ал.2 от ЗЗП чл.210а от ЗПП, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева.
В касационната жалба се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при неправилно приложение на процесуалния закон. Касаторът оспорва извода на районния съд, че АУАН е съставен след изтичане на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Твърди, че съдът необосновано е приел, че административнонаказващият орган е разполагал с всички необходими данни още към 15.10.2024 г., респективно че от тази дата е започнал да тече срокът по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Допълва, че в конкретния случай проверката е била фактически и правно сложна и е изисквала многократно изискване и анализ на документи и становища от дружеството. Отбелязва изрично, че последните изискани документи са постъпили на 09.12.2024 г., с протокол от 23.12.2024 г. е формиран окончателният извод за наличие на нарушение, а АУАН е съставен на 20.02.2025 г., т.е. в рамките на законоустановения тримесечен срок. Наведени са и аргументи срещу извода на СРС, че дружеството не е осъществило състава на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Като ирелевантно определя обстоятелството дали потребителят формално е дал съгласие за сключване на застраховката и посочва, че предмет на преценка в настоящото производство не е наличието на съгласие за сключване на застрахователен договор, а дали предоставената на потребителя информация относно икономическите параметри на кредита е била вярна, ясна и неподвеждаща. В тази посока посочва също, че след като застрахователната премия е била финансирана от кредитора, включена е в размера на кредита и подлежи на възстановяване от потребителя, същата представлява разход, свързан с кредита, който оказва влияние върху неговата обща цена за потребителя. Счита, че изключването на този разход от ГПР обективно води до представяне на по-нисък ГПР от действителния и създава у средния потребител невярна представа относно крайната цена на финансовата услуга. Касаторът оспорва и извода на съда, че предоставянето на СЕФ е достатъчно, за да изключи наличието на заблуждаваща търговска практика. Сочи, че дори когато определени данни формално са били предоставени, търговската практика може да бъде заблуждаваща, когато цялостното представяне на информацията е способно да въведе средния потребител в заблуждение относно съществените характеристики на услугата, включително нейната цена. Моли съда да отмени оспореното решение и да потвърди процесното наказателно постановление. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност спрямо искането на ответника по касация при условие, че в него има несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права.
В съдебно заседание на 09.10.2026 г., чрез процесуалния си представител гл. юрк. М., поддържа изцяло изложеното в касационната жалба.
Ответната страна - „АЙ ТИ ЕФ ТРУП“ АД, ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния си представител адв. С. У. от САК, в писмен отговор от 19.06.2026 г., оспорва касационната жалба като изцяло неоснователна. Заема позицията, че оспореното съдебно решение е валидно, допустимо, правилно, законосъобразно и изчерпателно мотивирано, постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон. Отбелязва, че районният съд е отменил наказателното постановление на две самостоятелни и независими едно от друго основания, като счита, че всяко от които е достатъчно само по себе си да обуслови крайния извод за незаконосъобразност на административнонаказателния акт. Ответникът излага доводи срещу наведените в касационната

жалба оплаквания. Досежно позицията на касатора за неправилно приложение на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН ответникът посочва, че началният момент на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН не се свързва с формалното приключване на проверката, нито с датата на съставяне на констативен протокол, а с момента, в който нарушителят е установен. Навежда, че това е моментът, в който контролният орган разполага с достатъчно данни както относно твърдяното административно нарушение, така и относно неговия автор. Според него, констативният протокол има удостоверителен и обобщаващ характер по отношение на вече събрани данни и сам по себе си не може да измества началото на преклузивния срок, предвиден в закона. Ответникът отбелязва, че в конкретния случай нарушението е изведено изцяло от съдържанието на представените от самото дружество писмени материали, като по делото не се установява контролният орган да е извършвал други самостоятелни проверовъчни действия, насочени към разкриване на нови факти, установяване на различен субект или събиране на доказателства извън вече предоставената документация. Счита, че релевантните за преценката факти са били налични в писмен вид, а последващата им правна оценка не представлява ново „установяване“ на нарушителя по смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Ответникът оспорва и тезата на касатора за фактическа и правна сложност на проверката, която да оправдава изместване на началния момент на срока. Навежда, че проверката е извършена по документи, а ангажирането на административнонаказателната отговорност на дружеството е основано не на сложна или неясна фактическа обстановка, а на преценка дали застрахователната премия е следвало да бъде включена при изчисляването на ГПР, което само по себе си представлява правна квалификация върху установени и неоспорени факти. По оплакването за неправилно приложение на материалния закон - липсата на нелоялна търговска практика, ответникът подкрепя извода на районния съд и сочи, че застрахователната премия в размер на 330,70 лева правилно не е включена при изчисляването на ГПР, тъй като сключването на застраховка „Живот“ не е било задължително условие нито за сключване на договора за потребителски кредит, нито за отпускане на кредитната сума. Позовава се на разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, за да посочи, че общите разходи по кредита включват и застрахователни премии само в случаите, когато сключването на договора за съответната услуга е задължително условие за получаване на кредита. Твърди, че от доказателствата по делото безспорно е установено, че не е било налице такова условие, което според ответника означава, че застрахователната премия не съставлява разход по кредита по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК и не подлежи на включване в годишния процент на разходите. Ответникът подкрепя извода на СРС, че предоставената чрез Стандартния европейски формуляр информация е била пълна, вярна и неподвеждаща, а потребителят е разполагал с необходимите данни относно размера на кредита, отделните суми, включени в него, погасителните вноски и общия размер на задължението, поради което е могъл да формира информирано търговско решение. Моли съда да остави без уважение жалбата срещу оспореното решение. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна юрисконсултско възнаграждение, в случай че същото надхвърля минимално определените размери и не съответства на действителната фактическа и правна сложност на делото.

В съдебно заседание на 09.10.2026 г., чрез процесуалния си представител гл. адв. У., поддържа изложеното в отговора, като отново изразява становище на подкрепа спрямо представените в решението на СРС правни изводи.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на касационната жалба, като споделя изложените в нея доводи и наведените касационни основания. Счита решението на СРС за неоснователно.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да

провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл. 218 във вр. с чл. 220 от АПК/.
От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, прие за установено следното: касационната жалба е подадена в рамките на преклузивния срок за оспорване, от процесуално легитимиран субект, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 15.10.2024 г., 26.11.2024 г. и 05.12.2024 г. с писма от КЗП било направено искане до „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД за представяне за проверка на документи по сключени договори за потребителски кредит и становище от Дружеството, каквито своевременно били представени от „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД - съответно на 21.10.2024 г., 02.12.2024 г., 09.12.2024 г., между които и Договор за потребителски кредит №716814/25.09.2024 г., сключен от разстояние под формата на електронен документ, между „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД /кредитодател/ и А. Ф. Р. /кредитополучател/, заедно със съответните документи към него – погасителен план, Приложение №1, Общи условия, два договора за поръчителство, СЕФ за предоставяне на информация за потребителските кредити, както и декларация-съгласие от 25.09.2024 г. от А. Ф. Р. за определяне на изискванията и потребностите и за присъединяване като застраховано лице по застраховка „Живот“ на клиентите на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД, съгласно групов договор, с Общи условия на застраховка „Живот“ и Групов застрахователен договор за предоставяне на застрахователни покрития на клиентите на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД. Кредитополучателят се съгласил да бъде застрахован, независимо, че сключването на застраховка от не било задължително условие за сключване на договора за кредит, нито за отпускане на потребителски кредит. Договорът за потребителски кредит бил в размер на 5 000 лева - предоставени на кредитополучателя, с краен срок за издължаване / погасяване на кредита бил до 25.09.2025 г., а 330,70 лева „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД заплатило от името и за сметка на кредитополучателя на трето лице – застраховател - Застрахователно дружество „Евроинс Живот“ ЕАД като застрахователна премия или общо 5 330,70 лева. Проверката била извършена от инспектори при КЗП на 10.12.2024 г., като съгласно Протокол от 23.12.2024 г. било прието, че „АЙ ТИ ЕФ ГРУП“ АД на 25.09.2024 г. в [населено място] е нарушило изискванията на чл.68д,ал.1,пр.1, вр. чл.68г,ал.4, вр. чл.68в от ЗПП, а именно приложило е нелоялна заблуждаваща търговска практика, тъй като във връзка със сключения горепосочен договор за кредит в размер на 5 330,70 лева, от които 5 000 лева - предоставени на кредитополучателя, а останалите 330,70 лева – заплатени от „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД от името и за сметка на кредитополучателя на трето лице – застрахователя Застрахователно дружество „Евроинс Живот“ ЕАД като застрахователна премия, която сума е част от главницата по предоставения на кредитополучателя кредит, като платената от името на кредитополучателя застрахователна премия не е включена при изчисляване размера на годишния процент на разходите по кредита, а кредиторът е предоставил невярна предварителна информация чрез Стандартния европейски формуляр, електронно подписан от потребителя на 25.09.2024 г за размера на ГРП и относно изискваните обезпечения, и следователно Дружеството е подвело или е възможно да е подвело потребителя за основните параметри на отпуснатия кредит, с което „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД е приложило нелоялна заблуждаваща търговска практика, за което му бил съставен на 20.02.2025 АУАН. От „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД било депозирано пред административно наказващия орган писмено възражение срещу

акта, което не било уважено. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното НП, което било получено за „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД на 14.04.2025 г. и обжалвано от същото на 28.04.2025 г.
За да отмени наказателното постановление СРС е приел, че описаната в АУАН и НП фактическа обстановка отговаря на действителната, каквото и съдът е приел за доказателствено установена, но тя не осъществява административно нарушение по чл. 68д, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП. Въззивната инстанция приема, че „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД не е приложило нелоялна заблуждаваща търговска практика, по смисъла на посочените разпоредби, защото дружеството е изпълнило нормативните изисквания и е предоставило на кредитополучателя необходимата информация и документи. От приетите по делото факти СРС заключава, че кредитополучателят се е съгласил да бъде застрахован при условията на груповия застрахователен договор за рискова застраховка „живот“, сключен между застрахователно дружество „Е. Живот“ и „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД, а застрахователят се е съгласил да го застрахова като клиент на „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД, срещу заплащане на застрахователна премия, която е била заплатена от „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД на застрахователя, от името и за сметка на кредитополучателя, без сключването на застраховка да е било задължително условие за сключване на договора за кредит или за отпускане на потребителски кредит, поради което и застрахователната премия не следва да се включва в ГПР, защото не е разход по договора за кредит, а с оглед на това е станала част от главницата по предоставения на кредитополучателя кредит, още повече, че в 14-дневен срок от сключване на застраховката застрахованият може да я анулира или да се откаже от застраховката по всяко време, и да му бъде възстановена съответната сума, от които възможности кредитополучателят не се е ползвал. Съдът посочва, че ГПР изразява общите разходи по кредита /според § 1, т.1 от ДР на ЗПК общи разходи по кредита са всички разходи - лихви, такси, комисионни, възнаграждения за посредници, разходи за допълнителни услуги, застрахователни премии, в случай, когато договорът за услуга е задължително условие. Приема, че в настоящия казус договорът за застраховка не е задължително условие за сключване на договора за кредит, поради което и застраховката не следва да се счита като разход по кредита и респективно не следва да се включва при изчисляване на годишния процент на разхода. Съдът е анализирал и разпоредбите на § 13, т. 23 и т. 31 от ДР на ЗЗП, за да достигне до извода, че „АЙ ТИ ЕФ ГРУП” АД не е приложило нелоялна заблуждаваща търговска практика. При отчитане на конкретната услуга, въззивният съд приема, че кредитополучателя принадлежи към средния потребител /сравнително добре информиран, наблюдателен и предпазлив/, и стига до извод, че от предоставената му информация в СЕФ, той може да вземе подходящо за себе си решение дали да сключи договор за потребителски кредит и дали да сключи договор за застраховка. СРС приема също, че е налице допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, които е довело до накърняване на процесуалните права на жалбоподателя в производството, въпреки, че съдът приема, че и АУАН, и НП са съставени от съответно компетентен орган, в кръга на правомощията му. СРС приема, че от 15.10.2024 г., в рамките на 3 месеца – т.е. до 15.01.2025 г., е било възможно да бъде приключена извършената проверка и да бъде съставен АУАН, че не са били налице каквито и да било обективни пречки за актосъставителя да спази преклузивния тримесечен срок по ЗАНН и да състави в него АУАН, още повече, че последните представени от Дружеството документи са изпратени един месец и една седмица преди 15.01.2025 г., поради което въззивният съд заключава, че е нарушена императивната разпоредба на чл. 34, ал. 1, пр. 1, алт. 1 от ЗАНН, с оглед на което е неприложима разпоредбата на чл. 34, ал. 1, пр. 1, алт. 2 от ЗАНН – за възможността актът за установяване на административно нарушение да бъде съставен и в едногодишен срок от извършване на нарушението.
Така постановеното решение е валидно, допустимо, обосновано и правилно.

При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът обективно, пълно и всестранно е изследвал фактите по делото, за което е събрал в пълен обем относимите по делото доказателства, които правилно е анализирал. Настоящата съдебна инстанция споделя извода на състава на СРС, че в конкретния случай не е осъществено административно нарушение по чл. 68д, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП.
Настоящият състав намира за неоснователно изложеното от касатора оплакване досежно извода на районния съд, че дружеството не е осъществило състава на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Въззивната инстанция правилно е приела, че в процесния случай няма нарушение на ЗЗП. От събраните в хода на производството доказателства безспорно се установява, че нито в процесния договор за потребителски кредит, нито в Стандартния европейски формуляр е налице условие за сключването на договор застраховка, за да е възможно сключване на договора за потребителски кредит. Противно на изложеното от касатора, въззивната инстанция правилно е съобразила материалния закон, тъй като разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на Закона за потребителския кредит предвижда, че "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. След като в договора не е изрично посочено, а в СЕФ пък изрично е записано, че не е предвидено такова изискване за получаването на потребителския кредит(в част III. Разходи по кредита, т. 3 от СЕФ), то СРС е приложил правилно материалноправната норма.
Настоящият състав не споделя съображенията на касатора, че е ирелевантно обстоятелството дали потребителят формално е дал съгласие за сключване на застраховката. Няма как това обстоятелство да не бъде отчетено при изследването на фактическата обстановка на процесния случай, тъй като въпросната доброволна застраховка е била сключена вследствие именно на съгласието на кредитополучателя. В противоречие с изложеното от касатора, районният съд е достигнал до правилно заключение при извършената от него проверка и по въпроса дали търговската практика може да бъде заблуждаваща. Съобразно доказателствата по делото, кредитополучателят действително може да бъде окачествен като среден потребител /сравнително добре информиран, наблюдателен и предпазлив/, като от предоставената му информация в СЕФ, той може да вземе подходящо за себе си решение дали да сключи договор за потребителски кредит и дали да сключи договор за застраховка. Още преди начало на договорните отношения между кредитодателя и кредитополучателя, на кредитополучателя са му били известни параметрите на потребителския кредит, включително и горепосочения „общ разход по кредита за потребителя“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. Видно от гореизложеното, налице е неправилно приложение на материалния закон от страна на АНО, който не е съобразил, че събраната от него фактическа обстановка не съдържа данни за извършено административно нарушение от страна на ответника по касация.
Гореописаното нарушение на АНО съставлява самостоятелно основание за отмяна на процесното наказателно постановление, като не е необходимо да бъдат обсъждан въпроса относно допуснато от АНО съществено процесуално нарушение, изразяващо се в съставяне на АУАН след изтичане на преклузивния тримесечен срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. За пълнота следва да се отбележи, че СРС е достигнал до правилен извод, когато е приел, че от 15.10.2024 г., в рамките на 3 месеца – до 15.01.2025 г., е било възможно да бъде приключена извършената проверка и да бъде съставен

АУАН, че не са били налице каквито и да било обективни пречки за актосъставителя да спази преклузивния тримесечен срок по ЗАНН.
Настоящият касационен състав, намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, при надлежното му сезиране с допустима жалба, поради което е валидно и допустимо.
Същото е и правилно. Фактическата обстановка по делото е установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Въззивният съд е направил изводите си след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност.
Настоящата касационна инстанция напълно споделя направените от него правни изводи и счита, че не следва да ги преповтаря.
Мотивиран от всичко гореизложено настоящият касационен състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, правилно и обосновано.
При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Събрал е необходимите и относими доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото и в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата и направените от него изводи, които настоящият касационен състав изцяло споделя.
Въз основа на гореизложеното и след извършената проверка по реда на чл. 218 от АПК настоящият касационен счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната му. За да достигне до изводите в решението си съдът е подложил на задълбочен съвкупен анализ приобщените писмени и гласни доказателства, като на основание чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК касационната инстанция препраща към мотивите на предходния състав. С оглед горните съображения, оплакванията в касационната жалба са неоснователни. Наказателното постановление е незаконосъобразно. Решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.
Претендират се разноски за адвокатски хонорар в размер на 425 (четиристотин двадесет и пет) евро / 831, 23 (осемстотин тридесет и един лева и двадесет и три стотинки) за касационната инстанция. На основание чл. 63д от ЗАНН, на ответника следва да бъдат присъдени направените разноски- заплатено адвокатско възнаграждение в размер на по 425 евро / 831, 23 лв. за касационната инстанция, съобразно представения договор за правна помощ. В допълнение следва да бъде посочено, че възражението за прекомерност е бланкетно и не е мотивирано с конкретика кое налага редуциране на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Същото е доказано с договор от 08.10.2026 г., платено е в брой, отразено е и в списъка по чл. 80 от ГПК, представен от процесуалния представител, поради което няма основания да не бъде присъдено, както и да бъде намалено.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. първо от АПК Административен съд София - град, VI-ти касационен състав,
Р Е Ш И:
ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1555 / 02.05.2026 г., постановено по АНД № 11530/2025 г.по описа на Софийски районен съд, НО, 20 състав.
ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите, ЕИК[ЕИК], да заплати на „АЙ ТИ ЕФ ТРУП“

АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. Ю. А. сумата от 425 (четиристотин двадесет и пет) евро / 831, 23 (осемстотин тридесет и един лева и двадесет и три стотинки) за адвокатско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.